

Jakub Klement učitel a hudebník v jedné osobě

pokračování ze strany 1

Je Vaše práce učitel na GJKT Vaší první prací v oboru?

Není to moje první práce. Už během mých studií jsem tři roky učil tady v Hradci na Kyberně, takže to bylo v zásadě obohacení mé praxe na univerzitě. Tu jsem úspěšně dokončil, odučil další rok na Kyberně a během toho jsem zjistil, že na GJKT shání učitele angličtiny, což mě zaujalo. Řekl jsem si, že bych to chtěl zkusit. Vzal jsem to jako výzvu a povedlo se.

Je Vaše práce učitel na GJKT Vaší první prací v oboru?

Není to moje první práce. Už během mých studií jsem tři roky učil tady v Hradci na Kyberně, takže to bylo v zásadě obohacení mé praxe na univerzitě. Tu jsem úspěšně dokončil, odučil další rok na Kyberně a během toho jsem zjistil, že na GJKT shání učitele angličtiny, což mě zaujalo. Řekl jsem si, že bych to chtěl zkusit. Vzal jsem to jako výzvu a povedlo se.

Jaký máte dosavadní dojem ze studentů naší školy?

Je to velmi individuální, ale nejspíš bych zdůraznil, že většina studentů má osobní zájem se něco naučit a je to dost poznat. Je cítit ta prvotní motivace “Jsem na gymnáziu, abych se něco nového naučil.” a pak samozřejmě i další, jako například “Jsem tady, abych se dostal na univerzitu.”, ale jinak jste opravdu každý jiný. Můžu říct, že jste naplnili moje očekávání. Celkově jste ukáznění, samozřejmě ne všichni, a přijímáte informace snáze. Také sem přicházejí studenti s již vysokou úrovní znalosti angličtiny a to je jeden z důvodů, proč jsem sem chtěl. Můžu díky tomu probírat o něco pokročilejší učivo.

Jak vnímáte způsob hodnocení na GJKT?

To mě nadchlo. Má to svůj systém, je to transparentní, žáci mají šanci vidět vývoj svých známek, a je to srozumitelné. Ani učitel ani student v tom nemusí tápat.

Vnímáte rozdíl způsobu výuky na naší škole oproti například té Kyberně?

Na Kyberně jsem měl větší míru svobody v tom, co akcentovat, co třeba trošku opomíjet, nebo vypouštět. Zodpovědnost byla více na učiteli, s ohledem na to, že se jedná o soukromou školu. Zde je to nastavené více centrálně a asi mi to vyhovuje víc. Přesně vím, co se ode mne očekává a jsou přesně definované výstupy znalostí, které by student měl znát.

Jak Vás přijal učitelský sbor?

I přes to, že jsem od některých věkově vzdálenější, tak mě přijali perfektně.

Pokud si s něčím nevím rady, tak mi kolegové vždycky pomůžou. Pro mladého, nového učitele to je neskutečně užitečná věc. Nemusí se bát říct si o pomoc, cítí tu podporu a to je skvělý.

Jak jste se dostal ke kytaře?

Vzor jsem měl ve svém otci, který na ni hrál. Nikdo mě k ní nenutil, ale doma jsem mohl vidět, že je fajn, že by mě to mohlo bavit, a z toho důvodu jsem se přihlásil do ZUŠ. Nejdříve jsem se učil na klasickou kytaru a posléze na elektrickou, na kterou jsem chtěl hrát od samého začátku.

Jak vznikla kapela W.A.F., ve které hrajete?

Dali jsme se dohromady asi v 8. nebo 9. třídě. Od té doby spolu hrajeme, takže příští rok to bude 12 let od založení. Nejdříve jsme jenom zkoušeli, například ve škole nebo ve středisku volného času. Jak jsme pokračovali dál, tak jsme začali psát vlastní tvorbu a dál se to nabalovalo - koncerty (přes 150 klubových koncertů), festivaly, cédéčka, videoklipy... Nejaktuálnější je sestřih z našeho koncertu od nás z Vysokého Mýta.

Vy hrajete i ve skupině On The Way Home...

Ano, to je vedlejší projekt, který jsme vytvořili s kytaristou z W. A. F. Jedná se o akustické duo, kde zpíváme vlastní anglické písničky a covery. Tam se realizuju ve psaní anglických textů.

Přemýšleli jste někdy jako kapela o profesionální kariéře?

Určitě ano, to je ten klasický sen. Přijedu, ode-hraju pro deset tisíc lidí a jedu domů, kde budeme oslavovat. Ty ambice jsou tam pořád velký, ale každý z nás je zaměstnaný, takže bych spíš řekl, že jsme poloprofesionální kapela. Stále do toho investujeme spoustu času, energie a všeho dalšího.

Co znamená W.A. F.?

Čekal jsem, kdy se na to zeptáte, jelikož tuhle otázku mi pokládají třeba kolegové. Jak jsem již zmínil, tak my hrajeme od té osmé třídy, to nám bylo 13 – 14 let. V té době jsme vymysleli velmi ambiciózní název, ale nakonec jsme se rozhodli to neprezentovat jako ta slova, ale jen jako tři písmena. Říkat vám to nebudu, ale šikovný člověk si to dokáže najít (směje se).

Pokud byste si pana učitele přáli poslechnout naživo s jeho kytarou a ještě k tomu podpořit dobrou věc, tak neváhejte zavítat 3.12.2019 na benefiční koncert pro Janičku, kde bude vystupovat se svou kapelou W. A. F.!

Autor: Ondřej Vodička

Poetické okénko

Polárka

Autor: Adéla Příbylová

Bloudím městy, ulicemi neonových září, ulicemi labyrintu všelijakých tváří. Potácím se a hledím do nebes. Kde jsi, má Polárko? Najdu tě ještě dnes?

Táži se, zda vybrala jsem správných cest, zda dovedou mne tam, kam chci dovést, zda vybrala jsem vůbec správného cíle, zda není to mrhání mého času, mé píce.

Všude tolik bystrých duší, když však táži se jich na cesty, jako by byli slepí, hluchí. A možná sami vlastních cest neznají, když nasedají do tramvají.

A z těch neonových tyčí, jež mi oči ničí, ztrácím hlavy kudy kam, když na nebe se podívám.

Ze světel těch měst žluté nebe, bojím se osudu, až mne srdce zebe, bojím se osudu, až mne srdce zebe, nemohu, Polárko, nemohu najít nebe.

Nebýt toho světelného labyrintu, možná bych už přišla na pointu, co snažím se dosáhnout chodidel střídání, co po lahvi vína lidem strach nahání.

Kam, Polárko, kam svádíš své objevitele? Ať už záříš jasně, ať už záříš osiřele? (když ne do ráje, tak nejspíš do prdele)

Jednou to zjistím, ale musím se snažit více a když nenajdu tebe, snad naleznu měsíce, který na horizont mne dovede a ukáže mi na tebe.

Kdyby na chvíli zhasl svět, byla bys, Polárko, i bez měsíce na dohled. A možná by tak našli svých cest i ti lidé z neonových měst.

(27. 1. 2019)

Pište nám na STAFLE@GJKT.CZ

nebo na @STAFLE.GJKT

Půl roku v Německu? WARUM NICHT!

J a k m ů ž e vypadat studentský život v Mnichově? C o s t u d e n t k u z a v e d l o k n ě m e c k ý m s o u s e d ů m a j a k vypadají její první momenty a dojmy V Německu? Všechny odpovědi naleznete v textu od Johany Trojanové, která tam nyní studuje gymnázium.

Zdravím z Mnichova, hlavního města Bavorska, kde již měsíc navštěvuji Pestalozzi-Gymnasium.

PROČ ZROVNA NĚMECKO?

Jeden z hlavních důvodů a pro mě velkou výhodou je, že zde žije část rodiny. Před pěti lety tady studovala má sestra a když jsem dostala tu možnost i já, neváhala jsem ani vteřinu! Mnichov nejde nemilovat. Ruch velkoměsta se pojí sklidnými parky a zahradami. Velkolepé stavby sídla BMW, areál olympijského stadionu, technická muzea, mnichovské pinakotéky a vyhlášené bavorské pivnice. Já během prvních pár dní pobytu stihla už i fotbalový zápas v Allianz aréně a nejednu návštěvu Oktoberfestu!

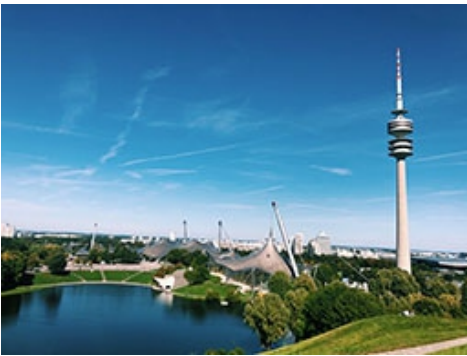
Jelikož jsem tady jen do konce kalendářního roku, je mi jasné, že se nevrátím s němčinou jako rodilý mluvčí. Pobyt zde však beru jako obrovskou příležitost pro zlepšení jazyka, rozšíření obzorů, mírné osamostatnění a případné nasměrování na další studia.

JAKÉ JSOU MÉ PRVNÍ POCITY?

Zastávka na cestě k smrti aneb Terezín

Několik měsíců v novém prostředí, s novými lidmi, s lehkou znalostí němčiny. Nebudu lhát, první dny nebyly jednoduché. Po prvním zde stráveném měsíci však cítím jistý posun. Zdaleka si netroufám říct, že

rozumím všemu, ale v jednotlivých předmětech (dokonce i v matematice) začínám učivo lépe pobírat a vše je srozumitelnější. Mám obrovské štěstí, že mám tak trpělivé spolužáky, kteří mi se vším pomáhají.

JAK PROBÍHÁ MŮJ BĚŽNÝ ŠKOLNÍ DEN?

Dny vypadají téměř stejně jako v Čechách. Místo autobusem však jezdím do školy metrem nebo tramvají. Pestalozzi-Gymnasium se nachází v centru Mnichova u řeky Isar, podobně jako GJKT u Labe. Školu se zaměřením na hudební výchovu, výtvarnou východu a divadlo navštěvuje přibližně 950 žáků od 5. do 12. ročníku.

Po prázdninách, které v Bavorsku začínají až od srpna, nastupují žáci do školy v druhém zářijovém týdnu. Pouze šestitýdenní prázdniny si ale nahrazují

řadou volných dní díky mnoha církevním svátkům.

Výuka mi začíná v osm a končí ve dvě hodiny. Mezi sedmi vyučovacími hodinami jsou dvě přestávky, a to po 3. a 5. hodině. Přestávky trávíme na přilehlém školním hřišti, ve školním bufetu nebo procházkami či sezením na břehu Isaru.

Odpoledne probíhají zkoušky školních orchestrů, sboru a divadelních skupin.

Na gymnáziu platí zákaz používání mobilních telefonů, což všichni bez výjimek respektují. Pro někoho by to byla nepředstavitelná věc, pro mě lehký handicap kvůli překladači. Zároveň je to však naprosté a docela příjemné odpoutání od sociálních sítí alespoň na pár hodin.

Za zmínku také stojí, že v bavorských školách prakticky neznají pojem „školní jídelna“, tak jak je to běžné v českých školách. O výběru z několika jídel apolévky, a to vše za dotovanou cenu, si mohou jen nechat zdát. Obědy si tedy nosím buď z domu nebo si jídlo kupuji ve školním bufetu.

Příští týden odjízďím se školním sborem na tradiční týdenní soustředění do rakouského Werfenwengu, které leží v srdci rakouské spolkové země Salzburg. Kromě zkoušet sboru nás prý čekají i Wanderungen, čili túry, do krásného okolí pod Alpami.

O tom třeba přistě!

Bis bald!

autor: Johana Trojanová, 3.A

Jelikož ty dokázaly pojmout i stovky vojáků. Byla tu, a stále ještě je, velká a malá pevnost. Z té velké pevnosti udělali nacističtí Němci židovské ghetto. Malá pevnost sloužila jako věznice gestapa. V Židovském ghettu bylo spousta velkých prostorů, kam mohli umístit všechny Židy, což byly především ty kasárny. Na začátku války zde bydlelo pořád pár původních obyvatel, kteří tu měli své domy, či bydleli v pronájmu. V té době, když chtěl nějaký Žid jít ven, tak musel jedině s Němcem, který ho hlídal. Původní obyvatelstvo se ale muselo vystěhovat, jelikož nacisté už neměli kam dávat Židy. Majitelé domů vyplatili, a ostatní, co byli pouze v pronájmu, se museli vystěhovat bez náhrady. K opuštění objektů muselo dojít třeba i do týdne a obyvatelé si mohli vzít veškerý svůj majetek.

pokračování na další strně

Když jste přijeli vlakem do Terezína, tak vás hned na místě rozdělili na muže a ženy. S dětmi to bylo trochu jiné. Sami děti a jejich matky si mohly zvolit, zda chtějí bydlet spolu, což by ale znamenalo, že budou mít pouze jednu úzkou postel a že to dítě bude muset celý den čekat v místě, kde spaly, na mámu až přijde z práce. Většinou tam čekaly s lidmi, kteří byli už moc staří a pracovat nemohli. Anebo mohly jít, samozřejmě zvlášť dívky a zvlášť chlapci, do tzv. mládežnického bytu. Kde byli s dalšími dětmi zhruba stejně starými. Učili se tam a hráli si. Také zrovna v jednom z těchto bydlení vznikl časopis Vedem, který psali sami chlapci, ovšem tento časopis nesměl opustit budovu a dozorcí se o něm nesměli dozvědět. Psali v něm totiž to, co se jim všechno děje v životě.

Nacházelo se zde mnoho parazitů (blechy, vši, štěnice, ...), ale také mnoho nemocí. Například se zde rozšířila na Malé pevnosti, kvůli velmi špatné hygieně a zanedbané péči o vězně, epidemie Tyfu.

Nacisti se ze začátku snažili, aby ghetto vypadalo jako spokojené židovské město, kde Židé sice musí pracovat, ale zároveň se můžou bavit jak sportem, tak kulturou a jejich děti dostávají řádné vzdělání. Natočili o tom i dokument, který pouštěli v kinech. Je smutné, ale i trochu úsměvné, že díky tomuto dokumentu se po dlouhé době židovské děti mohli pořádně najíst, jelikož než filmový štáb připravil osvětlení a kamery, tak děti vše, co bylo připravené jako „kulisa“ na stole k jídlu, snědly, proto museli na stůl donést další jídlo, aby tento dokument vystihoval

pohodovou atmosféru s plnými stoly jídla.

Tento tábor byl přestupný, Židi zde zůstávali po dobu, kdy byli práceschopní, jakmile byli nemocní, staří, nebo neměli dostatek sil k práci, tak byli odvezeni do Osvětimi, nebo dalších koncentračních táborů, kde byli usmrceni pomocí plynových komor.

Mrtvá těla Židů, která tam umřela, nebo ve věznici gestapa byla usmrcena, svázeli na jedno místo, kde je dávali do dřevěných rakvích. Později už ale rakví bylo mnoho a místa málo, proto se začala těla spalovat a dávat do uren. Vznikla tzv. krematoria, kde probíhal proces spalování. Byly tam čtyři velké pece. Z přední strany byla jedna díra a ze zadní byly tři. Do té přední strany se dávala mrtvá těla vyndaná z rakví. Poté začala první fáze a to, spálení masa a vlasů. Jakmile tato fáze byla u konce, tak z druhé strany se tělo (spíše už jenom kosti) vytáhlo a dalo do zadní prostřední díry, kde byla větší teplota, a kosti se mohly lépe spálit. Hned potom, co dali kosti do nižší díry, tak zepředu umístili další tělo do pece. To všechno dělali sami Židé, takže se mohlo stát, že jste museli dát do pece někoho koho jste znali. Já osobně na tom vidím malé pozitivum a to to, že jste se aspoň s tím dotýčným mohli rozloučit, jelikož vy jste neměli přehled o tom, kdo z vašich přátel umřel a kdo ještě stále žije, jen jste doufali. Urny byly vyráběny pouze z papíru a byly vystavovány. Když začalo osvobození Čech, tak se Nacisté museli zbavit všech uren, aby zakryli, co se tu dělo, proto je všechny naházeli do vody. Tedy vlastně oni sami je tam neházeli, řekli, aby to udělali Židé.

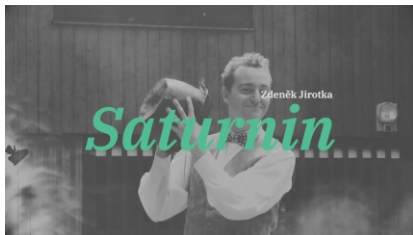
Mám v hlavě dalších mnoho zajímavých a smutných informací, ale to by bylo čtení na více hodin. Každopádně pokud vás toto téma zajímá, stejně jako mě, tak si neváhejte pustit nějaký film, který se k dané době vztahuje. Já vám mohu doporučit film Collete (který se sice neodehrává v Terezíně, ale v koncentračním táboře Osvětimi a jedná se o milostný příběh, který nebyl vůbec v té době a na tom místě jednoduchý), Transport z ráje (ten pojednává o terezínském ghettu) anebo například si můžete pustit film Deník Anny Frankové. Filmů už dnes existuje spousta i na toto ne moc hezké téma. Což je dle mého názoru velmi dobře, jelikož nám to aspoň trochu přibližuje to, jak se lidé cítili a co museli dennodenně prožívat za utrpení a varuje nás kam až může dojít rasismus.

Jinak na závěr bych vám chtěla říci, abyste neváhali a jeli do Terezína, až to budete mít povinné se školou, jelikož to místo je velice zajímavé a každý člověk, by se tam měl alespoň jednou za život podívat, stejně jako do Osvětimi. Jelikož něco jiného je číst o tom, něco jiného je vidět film a něco jiného je jet na to místo, kde se to všechno stalo.

Autorka: Kateřina Vohralíková

Komiks na říjen

Autorka: Karolína Kalousová

V průběhu října jsem navštívila představení divadelní hry Saturnin v Klicperově divadle. Hra byla napsána na motivy románu Saturnin od českého spisovatele Zdeňka Jirotky. Roku 1994 bylo dílo i zfilmováno. Příběh pojednává o neobyčejném sluhovi jménem Saturnin, který je vychytralý, vtipný až někdy satirický a velmi nápomocný. Slouží panu Oulickému, který je naopak usedlý gentleman a Saturnin ho svou výstředností nemálo ovlivňuje. Pan Jiří Oulický je zamilovaný do krásné

Saturnin

slečny Barbory Terebové, se kterou občas hraje tenis. V díle vystupuje také teta Kateřina se svým synem Miloušem, který je mladý, nevychovaný a snad bych použila i výraz velké dítě. Teta Kateřina, neustále používá přísloví a nejvíce ji zajímají peníze. Všichni společně s doktorem Vlachem tráví prázdniny na chatě dědečka pana Oulického, kde prožívají veškerá dobrodružství. Dílo má sloužit jako odlehčení situace za období okupace Československa Německem.

pokračování na webu
stafle.gjkt.cz

Autorka: Lucie Havrdová

ŠTAFILE

ŘÍJEN

Milé profesorky, milí profesori, milí spolužáci, i pro měsíc říjen jsme si pro vás připravili tištěnou verzi Štaflí. V tomto čísle se dočtete například o našem novém učiteli Janu Klementovi, jaké to je být půl roku v Německu, nebo o židovském ghettu Terezín. A nejen o tom. Na konci vás také čeká komiks od naší spolužačky Karolíny Kalousově.

Dále bych vás ráda pozvala na náš web stafle.gjkt.cz, kam každý týden přibude pár článků nejružnějších žánrů. S tím se také váže možnost se stát naším korespondentem. Pokud Vás baví psát a máte zajímavé náměty na články, neváhejte se nám ozvat.

Kontaktovat nás můžete na e-mailu stafle@gjkt.eu, nebo na Instagramu [@stafle.gjkt](https://www.instagram.com/stafle.gjkt).

Užijte si naše říjnové číslo!

za redakci Štaflí
Hanka Chaloupková

Jakub Klement učitel a hudebník v jedné osobě

S novým školním rokem na chodbách přibýly nové tváře nejen ze strany studentů, ale i učitelů. Jedna z nich patří rodákovi z Vysokého Mýta, učiteli Jakubovi Klementovi, který na UHK vystudoval dějepis a anglický jazyk. Je práce učitele ta, kterou si přál? A co dělá ve svém volném čase? O tom všem se podělil v rozhovoru pro Štafle.

Bylo od začátku Vaším plánem se stát učitelem?

Určitě bylo. My to totiž trochu máme v rodině. Ve čtvrtém ročníku jsem si řekl, že chci učit. Nějakých těch 7 let mě to drželo a opravdu jsem si šel za tím, že chci jednou být učitelem. Nebyl to, jak se říká, plán B. Nedával jsem si to jako záložní plán, jak to někteří dělají, ale opravdu jsem učit chtěl. Řekl bych, že ten kdo k tomu nemá takový vztah, tak se to musí nutně projevit.

pokračování na straně 2